

norsk lektorlag

Kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell
Kunnskapsdepartementet
post@kd.no

Oslo, 22.01.08

**Innspill til debatten om hvordan norsk skole skal bli bedre:
Sluttvurdering på individnivå som tydelig signaliserer nasjonale
ambisjoner.**

Innledning:

Norsk Lektorlag viser til kunnskapsministerens ønske om innspill i skoledebatten. Vi har i tidligere brev kommet med forslag til en bedre lærerutdanning/system for etterutdanning. Vi bringer her innspill på et annet viktig område, nemlig systemet for vurdering av læringsresultater på individnivå. Allerede Søgner-utvalget pekte i sine to innstillinger på at det faglige vurderingssystemet/tilbakemeldingen til elevene ikke er godt nok. Vi viser til Oppdragsbrevet fra departementet 30.01.07 - – punkt 2 Vurderingskultur og vurderingspraksis og det arbeidet som nå gjøres i forhold til

- Ordningene for sluttvurdering, inkludert hvilken funksjon eksamen skal ha i forhold til standpunktvurdering.
- Felles rammeverk som grunnlag for oppgaveutforming og felles rammer for sensorveiledninger, vurdering av elevens og lærlingenes prestasjoner og bruk av resultater ved lokalt og sentralt gitt eksamen..
- Foreslå hvordan bruk av digitale verktøy og systemer i undervis- og sluttvurdering kan videreutvikles, inkludert bruk av digitale verktøy til eksamen og prøver.

Norsk Lektorlag etterlyser en klarere nasjonal politikk i forhold til individvurdering av læringsresultater. En viktig mekanikk bak den svake vurderingskulturen er etter Norsk Lektorlags mening problemskyvingskulturen. Vanskelige spørsmål om vurdering skyves nå nedover i systemet til det nivå der det blir minst synlig at de står ubesvart. Individvurdering er komplisert og innbefatter både faglige, etiske og juridiske spørsmål. Det er påfallende at i det norske systemet overlates ansvaret for det meste av sluttvurderingen til lokale skoleeiere som videre fritt kan legge oppgaven på en faglærer uten formell kompetanse i det aktuelle faget. Samtidig registrerer vi at de nye eksamensordningene som er innført etter R94, har vært et ledd i den pedagogiske ideologien som har bidratt til stadig lavere læringsresultater på viktige og målbare områder. Norsk Lektorlag mener at eksamenssystemet er av stor betydning for

læringsresultatene i skolen, og ønsker at det skal styrkes. Dette synes finner vi bekreftet i forelesning av Andreas Schleicher, leder av Indicators and Analysis Division, OECD som under Utdanningsdirektoratets konferanse i Oslo 10.12.07¹ i forelesningen Science competencies for tomorrow's world. Seeing education in Norway through the prism of PISA OECD, lysbilde 46 og 47 viser betydningen av "Standards based external examinations." Norsk Lektorlag ber om at Kunnskapsdepartementet vurderer en klarere kursendring på dette området.

Svakheter i dagens system er et resultat av beslutninger som tidligere er tatt av nasjonal skoleledelse.

I fag med sentralt gitt skriftlig eksamen finnes restene av en eldre vurderingskultur der mest mulig objektiv vurdering basert på faglige kriterier (kunnskaper og ferdigheter i forhold til målene i læreplanen) er idealet. Denne faglige vurderingskulturen opprettholdes stadig av erfarne lærere med høy kompetanse i fagene, men mange av disse vil gå av med pensjon innen det nærmeste tiåret. Den ettergivenhetskultur som er påvist i grunnskolen (Erling Lars Dale) er i ferd med å bre seg også til videregående skole, blant annet fordi elevene i mindre grad enn tidligere er vant med kritisk faglig vurdering. Det er urealistisk å håpe på at faglærere som enkeltpersoner, skal kunne opprettholde, eller endog gjeninnføre en tydelig, spesifikk, kritisk vurdering av elevenes faglige mestringsnivå, uten støtte fra et tydeligere regelverk og eksamenssystem. Tiltak for å bedre vurderingskulturen både i grunnskolen og i videregående skole må baseres på analyser av hvilken rolle de ulike aktørene spiller innenfor dagens system. Norsk Lektorlag etterlyser en kritisk analyse av hvilken rolle departementet og det underliggende skolebyråkratiet kan ha hatt i forhold til å utvikle hhv motarbeide den svake vurderingskulturen i skolen. Norsk Lektorlag mener at svakheter ved dagens system for individvurdering i stor grad bidrar til de svakheter vi i dag ser i hele skolesystemet. Opphavet er etter Norsk Lektorlags mening å finne i de sentrale retningslinjer som departementet og Utdanningsdirektoratet. (tidligere Læringscenteret) har utviklet og formidlet gjennom en rekke rundskriv over en lang periode, og særlig de siste 15 årene.

En sentral kunnskapsideologi basert på progressivismen og konstruktivismen?

Alfred Oftedal Telhaug peker i Morgenbladet 21. desember 2007 på Søggen-utvalgets to innstillinger som bidrag til den misforståelsen at elevens kunnskap kun er å betraktet som subjektive konstruksjoner, og at objektiv sannhet ikke finnes. "Utvalget gikk aldri inn i den vitenskapsteoretiske striden som har pågått i Norge og andre land de siste tiårene. Det trakk ikke klart opp skillet mellom det empiriske eller positivistiske kunnskapssynet og det konstruktivistiske, altså skillet mellom oppfatningen av sannhet som eksisterer uavhengig av det erkjennende subjektet og kunnskaper som er konstruert av kulturer eller individer. Men den som leser innstillingene fra Kvalitetesutvalget, vil se at det viste stor forståelse for en konstruktivistisk posisjon. Og selv om dette læringsynet ikke er enerådende i Kunnskapsloftets læreplaner, så er det sterkt til stede der. Ja, det er etter min mening s"å sterkt til stede at det setter sitt preg på evaluerings- og eksamenssystemet, som i liten grad spør etter elevenes kunnskaper og avslører deres mangel på kunnskaper. For basert på konstruktivismen har Kunnskapsloftet ført med seg et eksamenssystem som i hvert fall ikke inviterer elevene til å pugge. Systemet legger til grunn at elevene kan møte opp til eksamen med alle slags hjelpemidler, for de skal bare vise om de kan anvende kilder og notater som de bringer med seg. Men er det godt nok?"

¹ http://www.udir.no/templates/udir/TM_Artikkel.aspx?id=3064

Norsk Lektorlag vil mene at dette ikke er godt nok. Og ”de store beslutningene” som ligger i de uttalte intensjonene i Kunnskapsløftet vil ikke tas alvorlig av aktørene i skolesystemet dersom ikke samtlige av ”de små beslutningene” fra departementets og direktoratets side konsekvent peker i samme retning. Norsk Lektorlag etterlyser departementets gjennomgang av hvilke(t) kunnskapssyn som bør legges til grunn ved utviklingen av systemet for sluttvurdering/ eksamen i Kunnskapsløftet. Norsk Lektorlag mener at regelverket må sørge for at eksamensordninger og standpunktvurdering opprettholder lik og rettferdig faglig vurdering av elever over hele landet. Samtidig bør den faglige vurderingen i ulike fag ta hensyn til ulike fagtradisjoner, ikke minst også når det gjelder kunnskapssyn. Norsk Lektlag tror ikke det er mulig å ha både stor grad av lokal frihet når det gjelder vurderingskriterier og faglige krav, og samtidig felles nasjonale standard.

Dagens standpunktkarakterer: En privatisert sluttvurdering.

Utdanningsdirektoratet skriver i Utdanningsspeilet juni 2007 om sluttvurdering at ”*En likeverdig sluttvurdering forutsetter mest mulig lik oppfatning av hvilken kompetanse som ligger til grunn for de forskjellige karakterene og for bestått fag- og svenneprøve. En undersøkelse fra det svenske Skolverket (2005) om karaktersetting i gymnasskolen viser at mange lærere henger igjen i en normrelatert karaktersetting. Det vil si at elevene får karakterer relativt i forhold til hverandre, og ikke i forhold til målene i læreplanen slik ordningen både i Sverige og Norge tilsier. I en analyse av karakterstatistikken for 2002 og 2003 finner Hægeland (2006) indikasjoner på at lærere også i Norge gir standpunktkarakterer på en relativ måte ut fra skolens elevsammensetning. Dersom en elev har mange skoleflinke medelever, blir eleven tildelt en lavere standpunktkarakter relatert til avgangsprøveresultatet. Omvendt blir elever tildelt en relativt høy standpunktkarakter dersom de har få andre medelever med et høyt karakternivå til avgangsprøven. Kunnskapsgrunnlaget om karaktersetting i Norge er imidlertid forholdsvis begrenset (Lauvås 2007). Lauvås betegner standpunktvurderingen som en privatisert form for sluttvurdering med svært begrenset innsyn fra andre.*”

Denne beskrivelsen stemmer godt med Norsk Lektorlags erfaringer. Vi har derfor i lang tid etterlyst målrettet arbeid for å rette opp denne situasjonen. Først og fremst er det behov for nasjonale faglige standarder som den enkelte faglærer og elev kan navigere etter. Det omfattende og tidkrevende arbeidet med ulike modeller for vurdering som nå er satt i gang, skyver problemene ned på et så lavt nivå at det blir mindre synlig at de forblir uløst. For ungdomstrinnet og i videregående skole bør vurderingskriterier og forventet faglig nivå knyttes til karaktersystemet og til avgangsprøven og eksamen og holde felles nasjonal standard. Dersom faglige vurderingskriterier på ungdomstrinnet holder en felles nasjonal standard, vil man på barnetrinnet få noe å navigere etter. Dette forutsetter imidlertid politisk vilje til å sette felles nasjonale standarder for hva man kan forvente at elevene skal beherske innen utgangen av 8., 9. og 10 trinn. Så lenge vi ikke nærmer oss dette, vil vi ha en nasjonal utydelig, vurderingskultur, jfr. den ettergivenhetskultur som er omtalt i vurderingen av L97.

Meget ulik praksis ved lokalgitt eksamen.

Den store lokale handlefriheten ved lokalgitt eksamen, og delvis ved den praktiske gjennomføringen av sentralgitt eksamen, fører i dag til vilkårlig behandling av elevene. Norsk Lektorlag mener det bør gjennomføres regelmessig tilsyn med at eksamensavviklingen lokalt gjennomføres etter reglene. Rapporter om tilsyn med eksamen bør rutinemessig offentliggjøres slik at det blir en mer åpen kultur omkring skoleeiernes praksis på dette området. Etter hva Norsk Lektorlag erfarer er det for eksempel store forskjeller i hvordan

ulike skoler ser til at elevene ikke kommuniserer under eksamen² Ved lokalgitt eksamen er det videre store forskjeller i forhold til om elevene kjenner tema/oppgaven de får til eksamen på detaljnivå eller ikke, og hvorvidt sensor får anledning til å etterprøve om eleven faktisk behersker det som presenteres, eller kun uforstyrret kan lire av seg en drillet eksamensforestilling. Ved lokalgitt eksamen er det også store forskjeller i hvordan skolene lar faglærer/eksaminator styre innholdet i eksamen på en slik måte at kun snevre deler av fagets læreplan faktisk er gjenstand for prøving.

Utdanningsdirektoratets karakterstatistikker i norsk, matematikk og naturfag gjenspeiler ikke den nedadgående tendensen i sentrale faglige ferdigheter som nå er påvist .

Rapportene fra PISA 2000, 2003 og 2006, PIRLS 2001 og 2006, TIMSS 1995 og 2003 og fra Norsk Matematikkråds testing av førsteårstudenter i perioden 1982 – 2006 viser klart at de faglige prestasjonene er blitt svakere. Utdanningsdirektoratets statistikk viser at verken standpunktkarakterer eller eksamenskarakterer i samme periode har en tilsvarende nedgang. Norsk Lektorlag er klar over at eksamenskarakterer og PISA-scorer ikke dekker det samme, men det er høyst usannsynlig at de svekkede ferdigheter som er dokumentert, veies opp av framgang i forhold til andre mål innenfor læreplanene i fagene. Der er tvert imot all grunn til å anta at svake leseferdigheter og svak tallforståelse også gir dårligere læringsresultater innen samtlige andre fag. Hvorfor viser karakterstatistikken jevnt nivå i fag som naturfag og matematikk i denne perioden?

Erfarne lærere og sensorer vil hevde at man i skolen har senket de faglige kravene, at det har gått inflasjon i karaktersystemet, og at Læringscenteret/ Utdanningsdirektoratet i en årrekke har vært en pådriver for å svekke de faglige kravene til elevene. Vi antar at intensjonen har vært den motsatte, og det gir ekstra grunn til å gjennomgå dette feltet.

Norsk Lektorlag etterlyser en samlet analyse av hvilke eksamensordninger direktoratet har godkjent/ godkjenner for fellesfag/felles allmenne fag og programfag/studieretningsfag på studiespesialiserende program / allmennfaglig studieretning de siste 8-9 årene. Vi etterlyser også en analyse av hvordan disse ordningene har virket inn på læringskulturen i skolen. Hovedinntrykket er at Læringscenterets / Utdanningsdirektoratets virksomhet på dette området er drevet målrettet i retning av pedagogisk progressivisme kombinert med sterke ønsker om rask digitalisering. Rapporter fra norske klasserom har lenge pekt på en svak vurderingskultur og mye aktivitet uten klare læringsmål. Fra Læringscenterets side ble endrede eksamensordninger i sin tid innført med den begrunnelse at metodetrykket og prosessstrykket skulle økes, mens faglige kunnskaper og ferdigheter skulle komme i bakgrunnen.

Utdanningsdirektoratet har inntil dags dato videreført et sterkt trykk for å innføre bruk av flest mulig hjelpemidler til eksamen, og har vist liten vilje til å lytte til dem som har vært kritiske til en slik utvikling.

Norsk Matematikkråd har påvist en sammenheng mellom hyppig kalkulatorbruk og svakere prestasjoner i matematikk. Det er innført mange, og ukontrollerbare, hjelpemidler til eksamen i alle andre fag uten at sensor har fått mer tid til å vurdere og kontrollere kildebruk. Med økt bruk av IKT blir det fritt fram å bruke hjelpemidler og mer vilkårlig vurdering av elevene. Hvordan skal elever motiveres til å lære tysk, fransk – eller nynorsk - hvis de kan få en god eksamen i faget kun ved å bruke elektroniske oversetterprogram?

² Forskrift til Opplæringslova

Norsk Lektorlag mener at i tillegg til sterkt gjennomslag av konstruktivisme har flere sider ved Læringscenterets/Utdanningsdirektoratets eksamensideologi virket negativt:

- *Elevene skal lære fag under eksamen* - dette svekker eksamens bidrag til læringstrykket før eksamen fordi elevene ikke opplever eksamen som et tidspunkt der eleven skal gjøre rede for hva som er lært i de foregående skoleårene. Å blande eksamenssituasjonen sammen med opplæringsituasjonen bidrar til å viske ut eksamen som sådan – og er utmerket dersom det politiske målet er å fjerne eksamen. Skillet mellom prosess og læringsresultat må tydeliggjøres.
- *Sensor/ lærer skal kun peke på hva eleven kan, ikke hva eleven ikke kan* – dette er ikke holdbart som vurderingsprinsipp. Ved å hevde dette over flere år har Læringscenteret/ Utdanningsdirektoratet gitt direkte instruks om utydelig faglig vurdering og mindre læringstrykk. Det er umulig å opprettholde en faglig vurderingsstandard uten å peke på hva man forventer at eleven skal kunne – og at eleven eventuelt ikke kan dette. Som pedagogisk prinsipp er det selvsagt underveis viktig å fokusere positivt på det eleven mestrer.
- *Eksamen/ vurderingssystemet skal ikke være "skolsk" det skal være virkelighetsnært.* Ved å underkjenne skolens behov for å være en utdanningsinstitusjon – ikke en miniutgave av "den virkelige verden" – har man konstruert eksamensordninger som er mer virkelighetsfjerne enn noensinne. (Et eksempel er uforpliktende prosjektarbeid der resultatet ikke har noen konsekvenser)
- *Direktoratets arbeid for å fjerne "nakkeskuddeksamen"* – har ført til at kandidatene i eksamenssituasjonen ikke kan/skal/må stilles spørsmål som kandidaten ikke har forutsett i forberedelsestida. Dette svekker eksamen som sådan og er et utmerket prinsipp for den som vil ha den fjernet.
- *Standpunktkarakteren i faget omfatter andre og flere læreplanmål enn eksamen* – og derfor er det "naturlig" at standpunktkarakteren i gjennomsnitt er bedre enn eksamenskarakterene. Dette er basert på en logikk der man forutsetter at det store flertallet faktisk presterer over middels i samtlige læreplanmål som *ikke* prøves til eksamen – mens de kun presterer middels i de mål som prøves til eksamen. Kort sagt: Man legger til grunn at elevene alltid er flinkere i det de ikke prøves i, enn i det de faktisk prøves i.

Departementets prinsipielle syn på bruk av hjelpemidler.

Norsk Lektorlag etterlyser en analyse av dagens situasjon når det gjelder bruk av hjelpemidler til eksamen. Dersom elever skal konkurrere om opptak til attraktive studieplasser på bakgrunn av karakterer, må disse karakterene settes på en måte som sikrer lik behandling av elevene. Sentralgitt eksamen med ekstern sensor har hatt en avgjørende rolle i så måte, men med de ulike – og vilkårlige – ordningene vi har i dag, er denne funksjonen kraftig svekket. Er det en villet politikk fra departementets side?

Det hevdes ofte at eksamensoppgaver og eksamensformer i stor grad styrer det reelle innholdet i skolen, og har en sterkere effekt enn læreplanene. I tråd med denne tankegangen ville man på 90-tallet endre eksamensordningene. Argumentene for gruppeeksamen var å gi incentiver til økt vektlegging av sosial kompetanse, argumentene for mappevurdering var økt vektlegging av visse prosesser og arbeidsmåter, argumentene for pc-bruk under eksamen var å framtvinge sterkere satsning på pc'er i skolen. Hva som kunne gå tapt ved nyordningene, fikk liten oppmerksomhet. Vi ser nå en økende kritikk av for tidlig innføring av kalkulator i matematikkundervisningen (Norsk Matematikkråds rapport desember 2007). Vi ser at stadig

flere stiller spørsmål ved digitaliseringen av undervisningen, fordi pc-bruk kan hindre faglig konsentrasjon, vanskeliggjøre lærers klasseromsledelse, samt at pc'ene til en viss grad fortrenge lærebøkene fordi skolene rett og slett ikke makter å finansiere begge deler. I en studie fra svensk skole, stilles det spørsmål ved om pc – eller andre hjelpemidler – får rollen som støtte eller som protese i elevenes faglige arbeid. Norsk Lektorlag vil advare mot eksamensformer som gir hjelpemidler en funksjon som proteser for elevene. Vi vil også advare mot en teknologioptimisme som gir pc-bruk forrang framfor alle andre faglige hensyn. Norsk Lektorlag mener også at vedtak om å tillate ”alle hjelpemidler” til eksamen svekker muligheten for å oppfylle ambisjonene om økt læringstrykk i skolen.

Alle nyordninger som innføres i forhold til vurdering, må være realistiske i forhold til ressursituasjonen.

Vi ser dessverre et mønster i skolesystemet der ”noen” som selv ikke arbeider i skolen, tenker ut metoder, elevrettigheter, dokumentasjonsprosedyrer osv. som er ideelle – men helt urealistiske i forhold til ressursituasjonen i skolen. Den vanlige faglærer som underviser i full stilling i fellesfag/allmenne fag i videregående skole, vil ha ansvaret for 120 -150 elever. Tidsbruk for alle nye, små ting som skal gjøres, må derfor 120-dobles, og utgjør en katastrofe av bortkastet tid for den enkelte lærer dersom det viser seg å ha liten effekt for elevenes læring. En del av de tiltak vi ser innført høsten 2007, er en direkte trussel mot den faglige kvaliteten i skolen, rett og slett fordi lærerne ikke får tid til å løse de oppgavene som pålegges – hvis de også skal undervise.

Eksempel på melding fra høsten 2007 :

Var på kurs i ”vurdering” i går – hjelpe meg! Tydelig at jeg overhode ikke gjør jobben min!!! Vi skal ha en avtale med elev (og foreldre) om forståelsen av læreplanpkt. (ene), slik at de alle vet hvilke krav vi (jeg eller de?) setter for ulik måloppnåelse i de ulike punktene. Mao. må man diskuterte hvert eneste pkt med hver eneste elev (og foresatt) slik at det ikke er noen fare for misforståelser når karakteren settes – da i samarbeid med elevene, må jo ha medbestemmelses rett. Du verden! Dersom man skal ha lik oppfatning om hva hvert pkt dreier seg om må man jo forklare dette grundigmå rett og slett lage lærebok, spesielt mynta på foresatte! Kan tenke meg de med 100 – 200 elever blir fornøyde!! ½ time minst pr. elev...100 timer minst bare i diskusjon.....så kommer den skriftlige dokumentasjonen.....Jaja får vel kanskje puttet inn litt undervisning (dersom elevene er enige da) etter jul engang.....

Gir opp snart!!!!!!!

Når det gjelder vurderingsformer er det all grunn til å advare mot at lærerne møtes av ”den ideelle fordring” fra Utdanningsdirektoratets side, og at alle problemer knyttet til ressursituasjonen avvises som en sak for skoleeier. Også når det gjelder sensorordningen ved sentralgitt skriftlig eksamen, der staten er oppdragsgiver, er det manglende samsvar mellom nye ordninger og gamle arbeidsbetingelser. Man har for eksempler innført nye eksamensordninger til skriftlige eksamen med bruk av mange hjelpemidler, men beholder samme tidsramme for sensors arbeid (26 minutter per besvarelse) fra den gang elevene skrev besvarelsene uten noen hjelpemidler. Det mangler en helhetlig analyse av eksamenssystemet, og av eksamenssystemet som en del av det faglige vurderingssystemet.

Skoleeier

Et vanlig argument mot sentralgitt eksamen og mot sentrale vurderingskriterier er at man ønsker lokal metodefrihet, og at eksamenssituasjonen skal videreføre de arbeidsmetodene som elever og lærere sammen har valgt. Slik metodefrihet har selvsagt pedagogiske fordeler. Vi

opplever imidlertid ikke slik metodefrihet i dag fordi de fleste skoleeiere griper styrende inn. Det vedtas ofte på fylkeskommunalt nivå at samtlige lokalgitte eksamener skal organiseres på en gitt måte, uavhengig av fag og faglæreres vurderinger. Dette er en form for sentralisme som har de samme pedagogiske ulemper som statlige styring, men som mangler den faglige kvalitetssikringen som man gjerne har ved vedtak på nasjonalt nivå. Regulering av eksamensordningene bør etter Norsk Lektorlags mening gjøres på nasjonalt nivå, og de avgjørelser som må overlates til lokalt skjønn, bør gjøres på det nivået faglærer og elever befinner seg, altså ved ulike avdelinger på den enkelte skole.

Skoleledelse

For de fleste skoleledelser betyr uklare retningslinjer for hvordan eksamen skal organiseres og avvikles, en belastning. Enkelte skoleledelser har en streng forståelse av hva som er juks til eksamen – ikke minst ved bruk av internett og IKT, mens andre har en meget liberal tolkning. Det samme gjelder i forhold til elevens rett til vurdering i form av standpunktkarakter. Vi registrerer ofte at faglærere presses til å sette standpunktkarakter på sviktende faglig grunnlag, rett og slett fordi skolens rektor ønsker at elevene rett til vurdering skal oppfylles. Det hadde vært en fordel om skolene kunne veiledes i hvordan de kan takle situasjoner med elever som har et stort fravær og/eller stort fravær fra prøver. Rettighetsbevisste elever kan undergrave læringstrykket i skolen ved at de demonstrerer for sin medelever at det er lettere å manøvrere seg gjennom systemet hvis man er mer opptatt av egne rettigheter enn av plikter. Ettergivenhet finnes ikke bare som undervisningsstrategi men også som administrasjonsstrategi.

Faglærer havner ofte i krysspress når standpunktkarakterer skal settes. Både skoleeier, skoleledelse, elever og elevenes foreldre ønsker og krever best mulig karakterer. En faglærer som opplever at kolleger er mindre strenge, vil ofte justere opp egne karakterer fordi han ikke vil at egne elever ”skal straffes av at han selv er streng” – eller rett og slett fordi klager på karakterer gir ekstra arbeid og ubehag. Det er urimelig å forvente at lærerne enkeltvis skal motstå ettergivenhetskulturen i skolen – mens hele systemet, inkludert skoleeier og skoleledelse – trekker i motsatt retning. Dersom man ønsker å bedre den faglige vurderingskulturen i skolen, må hele systemet gjennomgås med tanke på om det støtter opp om eller motarbeider de lærere som har høye ambisjoner og stiller tilsvarende høye krav til elevene. En faglig vurderingskultur må først og fremst være saklig og basert på faglig skjønn. Det krever solid faglig kompetanse hos lærer for å kunne formulere faglig vurdering som både er kritisk og konstruktiv. Norsk Lektorlag mener at vurderingsspørsmålet, som er avgjørende for den faglige kvaliteten i skolen, tilsier at det må forskriftsfestes at den som skal sette standpunktkarakter i fag, skal ha formell kompetanse i faget for å være ”sertifisert” til oppgaven.

Avslutningsvis vil vi be et møte med kunnskapsministeren der vi kan utdype disse innspillene, og vi viser til vårt brev 27.11.07.

Med vennlig hilsen
Norsk Lektorlag

Gro Elisabeth Paulsen
leder